

[Holger Eriksen.]

animere til en sådan udflytning, var man jo ude i den rene parodi. Skal der ske lettelser i den kommunale beskatning, må det være derigennem, at staten overtager kommunale udgifter, som kommunerne ingen eller kun ringe indflydelse har på, og det er jo det, der sker ved regeringsfor-slaget.

Naturligvis har der været fremsat ønsker om, at staten skulle overtage også andre kommunale udgifter, f. eks. udgifterne til skolebyggeri og til rent kommunale vej-anlæg, samt drage anlægsudgifterne ved-rørende hospitalerne ind under de refusions-berettigede sygehusudgifter. Krav af den art får naturligvis altid begejstret tilslut-ning hos enhver kommunalrådsmand, og det hvad enten han er aktiv, eller han bare er forhenværende. Men det bør vel tages med i betragtning, at jo større tilskud kom-munerne vil have til den slags udgifter, jo nærmere risikerer man at komme det tids-punkt, da staten vil bestemme på disse områder, og det er ikke sikkert, at man fra kommunal side ville blive så begejstret for det.

Med hensyn til de meget store vejfunds-tilskud, der i øjeblikket ydes, ser man alle-rede adskillige eksempler på, at kommunal-rådene søger at gennemføre ting, der egent-lig ikke er nødvendige, under henvisning til, at det faktisk er staten, der betaler det hele, hvorfor der ikke er nogen grund til at være tilbageholdende, selv om det kun er skønhedsmæssige hensyn, der skal til-godeses.

Et andet formål med oppositionens æn-dringsforslag er at reducere grundbeskat-ningen, idet man sætter 25 promille som maksimum, samtidig med at man fikserer beløbet, som grundskylden må udskrives på, til den forrige vurdering, altså vurde-ringen i 1956. Hvis dette forslag blev ved-taget, ville det betyde, at grundbeskat-ningen efterhånden faldt bort, idet en stadig stigende del af grundværdierne efterhånden blev ubeskattet.

Man må i den forbindelse erindre, at hvis grundskyldpromillen i en kommune er 30, og hvis grundværdierne ved den sidste vurdering er steget med 33 pct. som følge af kronens faldende købekraft, vil man ganske vist komme af med mere end før

i kroner og øre gennem grundværdiafgiften; men omregnet i penge af den værdi, de havde ved den forrige vurdering, vil der overhovedet ikke være sket nogen ændring, hvorfor den højere værdiansættelse ikke kan bruges som argument for en reduktion af grundværdiafgiften. Til gengæld har man så et andet argument, og det går på grund-beskatningen i almindelighed, idet man siger, at den rammer ejendomsindehaveren ganske uden hensyn til, om han har haft nogen ind-tjening det pågældende år eller ikke. Et sådant synspunkt kan kun antages, hvis man overser den kendsgerning, at grundskylden er en samfundsprioritet. Når man har købt en ejendom, ved man, at man skal udrede prioritetsrenterne ganske uden hensyn til driftsresultatet. Nøjagtigt det samme gælder for grundskatterne, og så nøje forbundet er disse to udgiftsformer, at kapitalrenten rykker ind, hvis grundren-ten formindskes. Når man køber en ejen-dom, undersøger man, hvor store de årlige ydelser på lånene og til grundrente er. Er den sidste reduceret f. eks. med 3 000 kr. årlig og normalrenten er 5 pct., kan ejen-dommen koste 60 000 kr. mere, end hvis denne reduktion ikke var opnået, og så betaler den nye køber dette beløb, hvilket betyder, at enten bliver hans gæld 60 000 kr. større, eller også øger han sin egenkapital i ejendommen med dette beløb; men der er ingen reel forskel på disse to ting. Men samtidig med, at man foretager en sådan reduktion af grundskylden, sker der noget, som stiller den nye køber ringere, end hvis grundbeskatningen ikke var formindsket. Det ligger i den simple kendsgerning, at det offentliges udgifter må dækkes. For-mindsker man udskrivningen på jord, må man øge den på de personlige indkomster, hvorved skattetrykket på køberen bliver større, samtidig med at hans samlede faste udgifter aldeles ikke er blevet reduceret. Selv om jeg måske har fremført det tid-ligere — jeg husker det ikke i øjeblikket — kan jeg ikke undlade at vende tilbage til et interview, som et blad under krigen havde med den daværende formand for De sjællandske Landboforeninger, Jacob Tvede-gaard, i anledning af, at han fyldte 70 år. Han blev spurgt, om han ikke var betæn-kelig ved landbrugets fremtidige forhold under hensyn til de stærkt stigende priser